

We waren heel blij dat we midden juli aanwezig konden zijn in de nieuwe Sint-Antoniusschool in Jadwar, om er de staf en de kinderen te verwelkomen. De toestand was daar echt hachelijk op dat moment. Aan één kant werden er nog drillboren gehanteerd en waren de werklui nog druk bezig, aan de andere kant zaten de klaslokalen overvol. Zelfs als de ventilatoren al werkten, was het lokaal onnoemelijk warm en bleef de hete lucht circuleren... Al vielen er af en toe hevige regenbuien, de temperatuur bleef benauwend warm en door de stijgende vochtigheid voelde de lucht nog warmer aan. Maar voor de mensen die meewerkten aan het project leek dit alles heel gewoon. De vreugde was af te lezen aan alle gezichten van kinderen en leerkrachten. Ik was oprecht verheugd, te zien hoe ze zich aanpasten aan de situatie zonder ook maar één klacht over hun lippen te laten komen. Het ziet ernaar uit dat het vermogen om zich soepel aan te passen aan moeilijke situaties inherent is aan Indiërs.

Zomer in Jadwar

De school in Jadwar is zoals gepland open gegaan op 3 juli, en tegen eind juli hadden zich daar nog eens 100 leerlingen ingeschreven. Onze doelstelling om het gebouw klaar te hebben tegen begin juli haalden we niet volgens de planning. De afwerking nam nog eens 6 weken extra in beslag. We konden ook geen goede lokale leerkrachten vinden voor de kinderen die er op het laatst waren bijgekomen, zodat we opnieuw op zoek moesten gaan in het zuiden van het land. Er werden twee klassen samengevoegd omdat we te weinig lokalen en te weinig leerkrachten hadden. Hemalini, het schoolhoofd, nam de taak op zich om leerkrachten mee te brengen uit het zuiden. Tegen midden augustus begon het beter te gaan. We hadden vier nieuwe leerkrachten uit het zuiden en alle klaslokalen waren klaar. We vonden de kinderen zeer charmant en leer gierig. Het lawaai, de hitte, de oncomfortabele omstandigheden... niets leek hen te storen. Ze waren zo blij met hun nieuwe omgeving. En de oudste leerlingen waren blij dat ze hun Engels op ons mochten uitproberen.

Ik was blij, de leerlingen van de nieuwe St. Antoniusschool te kunnen ontmoeten.

Inwijding van de school

De inwijding van een school is een gelegenheid om in de vreugde van een nieuwe start te delen. In Jadwar hebben heel veel mensen onafgebroken hard gewerkt om in minder dan een jaar een open veld te veranderen in een gebruiksklare school. Zij hebben allemaal uitgekeken naar deze dag. De kinderen, hun ouders, de dorpsoversten, de architect en zijn team, de staf van de scholen in Dugawar en Rahrai, onze medestanders... ze waren er allemaal. Al was de moesson dat seizoen extra zwaar, maar wij hadden het geluk dat het weer op die ene dag wat beter was.

De leerlingen van *Jadwar* gaven een verbazend goede voorstelling ten beste.

Er kwamen veel mensen op het evenement af.

Vooran de school met de tent, opgericht voor het feest, aan de rechterzijde. Achteraan ziet u de accommodatie voor de staf, nog in aanbouw.

De tweede zaterdag van de maand is een schoolvakantie, en dit was voor iedereen de meest geschikte dag om ons programma uit te voeren. In een paar dagen tijd hadden het schoolhoofd en de leerkrachten de kinderen klaargestoomd. Toen de leerlingetjes van de *Jadwar* school na de voorstelling het publiek kwamen groeten, was ik echt verbaasd: waren dit echt de kinderen die pas enkele weken ingeschreven waren? Ik was niet de enige: iedereen dacht hetzelfde. Ze spraken goed, ze hadden, genoeg zelfvertrouwen om voor een talrijk publiek op een podium te staan en het leek alsof ze er nog van genoten ook! De voorstelling was vlot gecoördineerd door de verantwoordelijken van alle drie de *St. Antonius*-scholen. De scholen van *Dugawar* en *Rahrai* namen actief deel aan een aantal onderdelen van het programma.

Alle aanwezigen keken met grote ogen toe hoe de kinderen zich op het podium van hun beste kant lieten zien. Na afloop waren er snacks voorzien.

Veel dorpsbewoners vertelden me dat ze een jaar eerder (op 12 augustus), de eerste steenlegging hadden bijgewoond en dat ze nu compleet verrast waren door de vordering van het project. Ze waren in de wolken.

Veel uitdagingen

Zoals al vermeld in een voorgaande nieuwsbrief waren we verheugd - en opgelucht - dat *Hemalini* en *Rajshekar* het project kwamen ondersteunen als schoolhoofd en coördinator. Zij waren tijdig begonnen met de planning voor de opening van de school. We hadden voor hen een flat gehuurd in een naburig dorp, zodat ze degelijk behuisd zouden zijn. Na een lange reis van 2.500 km met de trein

en dan nog 4 uur over de weg, bereikten ze die flat om 3 uur 's ochtends. Toen we de volgende dag even belden om te vragen of alles in orde was, was het antwoord teleurstellend: "Sorry meneer, neem het ons niet kwalijk, maar hier kunnen wij moeilijk blijven. De wc loopt over, de verluchting in de kamer is heel slecht en het is hier te warm." Onze staf ter plaatse reageerde snel en bracht hen over naar het kantoor dat we huurden in het dorp vlakbij de school. Ik had dat kantoor vorig jaar bezocht en had de suggestie om hen daar onder te brengen toen van de hand geweest. De wc was er naast de keuken en het leek me allesbehalve hygiënisch. Maar tot ons aller opluchting zei Hemalini ons dat ze het er voorlopig wel mee konden stellen. Toen ze enkele dagen later effectief gingen werken in de school, kwamen er nog twee leerkrachten bij. Het slechtst mogelijke scenario werd bewaarheid toen de transformator twee keer doorbrandde en ze dagenlang zonder elektriciteit zaten. Ze konden niet slapen en werden ziek. We brachten Hemalin en Rajshekar naar de campus van de school in Dugawar, om daar in de accommodatie voor de leerkrachten te verblijven. Om het elektriciteitsprobleem op te lossen kochten we omvormers, die we met een generator op school oplaadden en dan naar hun voorlopige verblijf brachten voor de nacht. Op die manier konden zij tenminste daar slapen. Tegen midden augustus kwamen er nog vier leerkrachten bij uit het zuiden en zat het kantoor in het dorp Jadwar overvol. In de loop van de eerste week van september verhuisden ze allemaal naar het schoolgebouw zelf. Acht leerkrachten, inclusief het en haar echtgenoot Rajshekar, verblijven nu in een van de nieuwe klaslokalen. Nooit kwam er een woord van klacht over hun lippen, en ze schikten zich telkens in de situatie. Intussen wordt er gestadig voortgebouwd aan de verblijven voor de staf...

De start is een belangrijk moment... Dit is het team van de St. Antoniuschool in het dorp Jadwar.

Aadhaar Card Kamp

Om een kind in te schrijven in een school heb je hier ofwel een geboortakte ofwel een aadhaar kaart (identiteitskaart) nodig, als bewijs van de geboortedatum van het kind. Maar de dorpelingen hier hebben geen van beide. Hun kinderen werden ingeschreven op voorwaarde dat ze een certificaat zouden aanvragen. Maar zelfs na veel aandringen slaagden velen daar niet in. Dus organiseerde de school een kamp voor ouders én hun kinderen, om zo'n kaart aan te maken. Het plaatselijke agentschap dat aadhaar kaarten produceert was er ook, met een volledige biometrische uitrusting.

Veel kinderen grepen naast de kans om bij ons school te lopen omdat ze al te oud waren of

We organiseerden een kamp om de gezinnen te helpen, de kinderen aan te geven voor een Aadhaar kaart.

omdat de school waar ze tot nu toe les gevolgd hadden, niet voldeed om hen een goede basis te geven. We gaven diegenen die we konden integreren toch een kans, vooral meisjes. De jongens/meisjesratio zit immers, met 4/1, niet goed, precies gelijk aan de ratio waarmee we 20 jaar geleden in *Dugawar* gestart zijn... We zullen hier in de gemeenschap aan het werk gaan om te zorgen dat we in de komende jaren meer meisjes kunnen inschrijven.

Wetenschapsexpo — St. Antoniuschool Dugawar

In Indiase scholen is de leerstof voornamelijk gebaseerd op uit het hoofd leren, dus eerder op geheugentraining dan op begrip en kennis. Dit leidt tot een gebrek aan kritisch denkvermogen en maakt het moeilijk voor de leerlingen om wat ze geleerd hebben toe te passen in het werkelijke leven. Ons curriculum moet verschuiven van enkel theorie naar meer praktijk om de leerlingen voor te bereiden op reële uitdagingen en voor de beroepen van de toekomst. Om de creativiteit van de leerlingen te stimuleren en hen te dwingen, organiseert de school dus een jaarlijkse wetenschapsexpo. De leerlingen van de *St. Antoniuschool* in Du-

gawar kijken uit naar deze gebeurtenis, die meestal plaats heeft in de maand augustus. Er waart in die maand een geest van creativiteit en competitiviteit in de lucht en ze zijn ook blij als ze er af en toe eens een minder boeiende les voor mogen laten vallen. De school is dan verdeeld in vier huizen: blauw, groen, rood en geel. Elk huis staat voor een groep, die tracht de beste tentoonstelling in elkaar te steken.

Dit jaar deed de *St. Antoniuschool* van *Rahrai* ook mee aan deze expo. Ze bereidden hun projecten op hun eigen school voor en namen daarna alles mee op de schoolbus naar *Dugawar*. Voor de kinderen in *St. Antoniuschool Jadwar* was dit een mooie gelegenheid voor een uitstap. Ook een schoolbus vol met oudere leerlingen kwam de dag mee beleven. En ook de kinderen uit de openbare scholen in de omgeving van onze school waren allemaal uitgenodigd om de expo te komen bezoeken.

Alle leerlingen namen deel,
met veel enthousiasme !